

ЧУЙТЕ, ХЕЙ!

Косъ пѣе въ горица:
— Радвайте се, дечица!
Гора листи разлисти,
цвѣтенцата цѣфнаха,
брѣмбаритѣ брѣмнаха,
щурецъ щуро подскача,
съ жабитѣ се закача.
Край тѣхъ потокъ ромони
подъ разлистени клони.

Въ всѣко клонче — славейче,
надъ славейче — небето.
Нощемъ трепкатъ звездици,
свѣтли детски очици,
денемъ — рано по зори
блѣсватъ слънчеви зари.
Косъ пѣе, чуйте, хей! —
Пролѣтъ китна да живѣй!

Дим. Бабевъ

МОРЯЧЕТА

Сжшински морски вълчета сж малкитѣ морячета. Тѣ нахлупватъ шапки до вратове за да запазятъ ушитѣ си отъ влажния морски вѣтрѣрь, който бучи като раненъ звѣрѣрь. Противъ студа и влагата носятъ дебели вълнени дрехи. Преправенитѣ ризи и гащи сж служили на по-го-лѣмитѣ имъ братя. Дрехитѣ имъ сж направени отъ вехто бащино облѣкло. И малкитѣ морячета сж решителни и търпеливи като своитѣ бащи.

Морето прави моряцитѣ решителни, защото имъ носи бури и опасности.

Малкитѣ морячета сж се облегнаели върху дървената преграда на брѣга и гледатъ морето.

Всички следятъ и чакатъ да се яватъ на кржгозора рибарскитѣ лодки, които носятъ, заедно съ изобилния ловъ, чичото, батето и бащата. Лодкитѣ скоро ще се покажатъ.

Днесъ небето е чисто, морето спокойно. Вълнитѣ носятъ леко рибаритѣ къмъ брѣга. Ала океанътъ е невѣренъ старикъ, който вѣчно се мѣни и пѣе на всички гласове. Днесъ се смѣе. Утре ще зареве въ мрачината подъ своята пѣнеста брада. Той обръща и най-лекитѣ лодки, погубва и най-сржчнитѣ моряци. Затова предъ селскитѣ порти, дето съхнатъ рибарски мрежи и кошници, се виждатъ толкова много жени, облѣчени въ черно.

Анатолю Франсъ